

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: L. V., zast. Mgr. Václavem Čechtickým, advokátem se sídlem Dr. Milady Horákové 580/7, Liberec, proti žalované: Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, se sídlem Sokolská 1498/15, Praha 2, zast. Mgr. Martinem Sadílkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 802/56, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2020, č. R1406-12, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2021, č. j. 11 Ad 15/2020-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Představenstvo České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „představenstvo žalované“) rozhodnutím ze dne 21. 11. 2013, č. R1305-4, pozastavilo dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 360/1992 Sb.“), autorizaci žalobce udělenou mu pro obor „Pozemní stavby“ do doby přezkoušení jeho odborné způsobilosti. Rozhodnutí odůvodnilo tím, že žalobce nevykonával činnost, pro kterou mu byla autorizace udělena, po dobu delší pěti roků.

[2] Přípisem ze dne 13. 10. 2014 podal žalobce podnět ke zrušení rozhodnutí o pozastavení autorizace, přičemž přípisem ze dne 30. 10. 2014 upřesnil, že uvedený podnět má být chápán jako žádost o obnovu řízení dle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutím představenstva žalované ze dne 20. 11. 2014, č. R1406-12, žalovaná obnovu řízení ve věci pozastavení autorizace žalobce nepřipustila, neboť žádost byla podána po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty a obsahuje pouze skutečnosti, které byly žalobci známy již v době vydání rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013.

[3] Proti rozhodnutí představenstva žalované o nepřipuštění obnovy řízení brojil žalobce správní žalobou u Městského soudu v Praze. Ten žalobu, v intencích včas uplatněných žalobních námitek, projednal, přičemž odmítl argumentaci žalobce založenou na porušení ustanovení § 3 a § 37 odst. 3 správního řádu v předcházejícím správním řízení jako nedůvodnou. Rozsudkem ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 Ad 4/2015-63, proto žalobu zamítl.

[4] Žalobce se proti rozsudku městského soudu dále bránil kasační stížností. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 6. 12. 2019, č. j. 3 As 313/2017-36, rozsudek městského soudu zrušil, žalobu odmítl a věc postoupil k vyřízení žalované. NSS dospěl k závěru, že podání žalobce proti rozhodnutí žalované na základě vadného poučení je nutno posoudit jako včas podané odvolání, a nikoliv žalobu. Z tohoto důvodu byly naplněny podmínky podle § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro odmítnutí žaloby a její postoupení příslušnému správnímu orgánu jakožto odvolání.

[5] V nyní projednávané věci se žalobce domáhal žalobou u Městského soudu v Praze zrušení napadeného rozhodnutí shromáždění delegátů žalované ze dne 15. 10. 2020, kterým bylo zamítnuto podání žalobce posouzené dle shora uvedeného rozsudku NSS jako odvolání proti rozhodnutí představenstva žalované ze dne 20. 11. 2014, č. R1406-12, o nepřipuštění obnovy řízení ve věci pozastavení autorizace. Žalovaná uvedla, že žalobce neuplatnil ani jednu námitku včas, neboť žádost o obnovu řízení podal až po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty, v odvolacím řízení nepředložil žádné nové skutečnosti a ani nenavrhoval provedení nových důkazů, které by odůvodňovaly obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 8. 2021, č. j. 11 Ad 15/2020-57, napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Konstatoval, že žaloba je zčásti důvodná, neboť není zřejmé, kdy, dle názoru žalované, počala běžet subjektivní tříměsíční lhůta a kdy mělo dojít k jejímu uplynutí. V tomto smyslu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť není patrné, dle kterých konkrétních skutečností učinila žalovaná uvedený závěr o běhu subjektivní tříměsíční lhůty. Další pochybení shledal v nevypořádání námitek týkající se postupu při odstraňování vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností se dvěma kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatelka namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, pokud městský soud dospěl ke stejnému závěru jako stěžovatelka co do nesplnění podmínek podle

pokračování

§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, a proto není třeba zkoumat počátek a uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty. Běh předmětné lhůty by byl rozhodný pouze v případě, že by byly tvrzeny nové skutečnosti anebo by byly označeny nové konkrétní důkazy opodstatňující obnovu řízení. Z toho důvodu neshledala stěžovatelka nutnost upřesnit ve svém rozhodnutí počátek a uplynutí dané lhůty a má za to, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

[9] Stěžovatelka rovněž napadá závěr městského soudu, že se nevypořádala s povinností vyzvat žalobce k odstranění nedostatků jeho odvolání proti rozhodnutí o nepřipuštění obnovy řízení. Žalobce sice uvedl, že může doložit řadu důkazů o výkonu činnosti, avšak žádné nespecifikoval a ani nepřipojil. Žádost o obnovu řízení tak nebyla stížena vadami, které by bylo nutno odstraňovat postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu.

[10] Stěžovatelka dále namítá procesní pochybení na straně městského soudu, který projednal věc bez nařízení jednání, ačkoliv s tímto stěžovatelka nevyslovila souhlas. Dále má stěžovatelka za to, že pokud městskému soudu nebylo ze spisu zřejmé, kdy předmětná subjektivní lhůta měla svůj počátek a konec, měl nařídít ústní projednání věci, v rámci kterého daný časový úsek mohl být dodatečně prokázán stěžovatelkou.

[11] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti mimo jiné důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zabýval se NSS nejprve touto námitkou. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004–73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[16] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v jiné vadě řízení, kterou je např. nenařízení ústního jednání, ačkoliv na jeho konání účastník řízení trvá. Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že stěžovatelka skutečně v přípisu ze dne 12. 5. 2021 (č. l. 48 spisu městského soudu) vyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, avšak přesto postup tohoto soudu neshledal nezákonným.

[17] Námitka stěžovatelky není důvodná.

[18] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud „rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-

li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen“. Podle odst. 2 téhož zákona platí, že „*stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech.*“

[19] Možnost městského soudu rozhodnout věc bez nařízení jednání přichází v úvahu pouze tehdy, shledá-li soud naplnění některého z důvodů podle § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s., případně ospravedlňuje tento postup konkludentní nebo výslovný souhlas účastníků řízení (§ 51 s. ř. s.).

[20] Městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, kterou spatřoval v absenci uvedení počátku a uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu, což odpovídá § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V této souvislosti nutno uvést, že stěžovatelka ve svém přípise ze dne 12. 5. 2021 vyjádřila pouze obecný nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, přitom neuvedla žádné konkrétní nejasnosti, které by během takového chtěla odstranit, a ani v kterých skutkových otázkách by takové nejasnosti mohly vzniknout. Z přípisu ze dne 12. 5. 2021 tedy není zřejmé, z jakých důvodů stěžovatelka trvala na nařízení ústního projednání věci.

[21] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že nenařízení ústního jednání není v projednávané věci vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku městského soudu. Městský soud zvoleným postupem neznemožnil stěžovatelce předložit ke svým tvrzením důkazní prostředky, měl dostatek podkladů pro rozhodnutí bez nařízení ústního jednání pro zásadní vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatelky, což i sám správně uvedl v odst. 34. *in fine* napadeného rozsudku.

[22] Stěžovatelka dále namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dospěl-li k závěru, že napadené rozhodnutí stěžovatelky trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé, na základě čeho stěžovatelka dospěla k závěru, že žádost o obnovu řízení žalobce byla podána po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty.

[23] Ani tato námitka stěžovatelky není důvodná.

[24] Účelem obnovy řízení podle § 100 správního řádu je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, č. 2144/2010 Sb. NSS, novější např. ze dne 5. 4. 2023, č. j. 6 As 28/2022-26). Zákonná úprava v § 100 odst. 1 správního řádu taxativním výčtem stanoví, v jakých případech je možné o obnově řízení na žádost účastníka uvažovat. Pro aplikaci tohoto institutu je však třeba splnit následující podmínky: 1) existence pravomocného rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem, 2) žádost účastníka, 3) zákonem stanovené důvody obnovy řízení, 4) zachování lhůt podle § 100 odst. 2 správního řádu, a 5) „objevené skutečnosti“, které mohou odůvodňovat jiné řešení rozhodované otázky. Všechny tyto podmínky musí být splněny současně a nesplnění, byť i jediné z nich, vylučuje možnost rozhodnout o obnově řízení (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2021, č. j. 9 As 266/2020-41).

[25] Stěžovatelka namítá, že podnět žalobce ze dne 13. 10. 2014 neobsahoval žádná konkrétní tvrzení či skutečnosti, ze kterých by bylo možno usoudit naplnění podmínek uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Z toho důvodu není dle názoru

pokračování

stěžovatelky předmětné zkoumat, zda byl podnět ze dne 13. 10. 2014 podán v subjektivní tříměsíční lhůtě. Běh subjektivní tříměsíční lhůty by bylo předmětné zkoumat toliko v případě, že by byly tvrzeny nové skutečnosti a byly označeny nové konkrétní důkazy, což v tomto případě žalobce neučinil (srov. kasační stížnost stěžovatelky).

[26] Dodržení subjektivní tříměsíční lhůty je jednou z podmínek pro aplikaci institutu obnovy řízení, kterou má správní orgán posoudit před meritorním rozhodnutím. Z rozhodnutí shromáždění delegátů žalované ze dne 15. 10. 2020 plyne pouze, že „Ing. Valeš (zde žalobce, pozn. NSS) *neuplatnil ani jednu námitku včas, neboť žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí subjektivní lhůty 3 měsíců (...)*“. Co stěžovatelka považuje za včasné, či od kdy do kdy trvala předmětná subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení, již neuvádí. Dané časové údaje upřesnila stěžovatelka až v kasační stížnosti, přičemž má za to, že bylo možné běh subjektivní lhůty prokázat při ústním projednání věci, pokud by městský soud takové nařídil.

[27] Nejvyšší správní soud považuje argumentaci stěžovatelky za nesprávnou, neboť následné upřesnění běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení při ústním jednání před městským soudem či v kasační stížnosti nemůže za žádných okolností zhojit nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu. Skutečnost, že rozhodnutí shromáždění delegátů žalované ze dne 15. 10. 2020 trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nemůže být podnětem pro městský soud, aby nařídil ústní projednání věci, neboť se jedná o procesní pochybení správního orgánu v odvolacím řízení, a nikoliv o otázku skutkového stavu, kterou je třeba v rámci ústního projednání vyjasnit.

[28] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s názorem městského soudu, který rozhodnutí shromáždění delegátů žalované ze dne 15. 5. 2020 správně posoudil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů spočívajících v absenci upřesnění počátku a uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu.

[29] V neposlední řadě stěžovatelka namítá, že nejednala v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu, tj. s povinností vyzvat žalobce k odstranění vad v podání ze dne 2. 2. 2015. Tímto napadá závěr městského soudu v odst. 33. napadeného rozsudku spočívající v tom, že se žalovaná s námitkou žalobce, kterou řádně uplatnil v podání ze dne 2. 2. 2015, nijak nevypořádal.

[30] Námitka stěžovatelky není důvodná.

[31] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že stěžovatelka se nijak nevyjádřila k námitce žalobce týkající se porušení § 37 odst. 3 správního řádu, což rovněž činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Argumentace v kasační stížnosti stěžovatelky, že nejednala v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu, je bezpředmětná. Vypořádání se s otázkou, proč nemusela vyzvat žalobce ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, mělo být bez dalšího součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které nelze následně doplnit až po jeho vydání. Nejvyšší správní soud opět zdůrazňuje, že následné „dovysvětlení“ až v kasační stížnosti, proč žádost o obnovu řízení nebyla stížena vadami, které bylo nutno odstraňovat, nemůže v žádném případě zhojit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[33] Stěžovatelka neměla úspěch ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce sice měl ve věci plný úspěch a měl by tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, avšak nevznikly mu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti, neboť se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Z toho důvodu se žalobci žádná náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu